

ÎNAINTE DE A TE UCIDE ȘI DE A TE MÂNCA

DEDICAȚIE

Nepoților și strănepoților lui Henry B. și Ruth E. Garlock care urmează exemplul credinței lor ca reprezentanți ai lui Cristos pe pământ.

CUPRINS

Harta Liberiei

Index al numelor africane

Cuvânt înainte

Introducere

1. Răspunzând chemării
2. Mormântul omului alb
3. Un cămin tropical pentru tinerii căsătoriți
4. Miracol la râul Sorrika
5. Provocând închinarea la fetiș
6. Arderea marelui fetiș
7. Stabilirea printre canibali
8. Geta – muntele sacru
9. Salvarea
10. Salvarea vieții unui rege
11. Înainte de a te ucid și de a te mânca
12. Aveți credință în Dumnezeu
13. Extinderea lucrării noastre
14. Întoarcerea lui Kwi Kali

Epilog

Caracteristicile teritoriale au doar o poziție aproximativă. Locurile și numele s-au schimbat de-a lungul anilor, iar unele sate au dispărut

complet. Distanțele calculate sunt corecte conform cercetărilor noastre.

INDEX AL NUMELOR AFRICANE

Orașe și sate:

- Barclayville – La 16.090 kilometri distanță de Pickaninny Cess; locul în care s-a stabilit Ruth Suehn în vizita ei din 1946
- Blebo – Centru de misiune; aparent cel mai apropiat de coastă dintre centrele de misiune timpurii
- Capul Palmas – Portul în care s-au oprit vapoarele cu aburi ce veneau din Anglia
- Garraway – Oraș pe țărmul Atlanticului la 48.270 kilometri NV de Capul Palmas
- Gropaka – Stație pe care HBG a redeschis-o, loc unde și-a dus mireasa când aceasta a sosit
- Mobilly – Orașel aproape de muntele Geta
- Nana Kru – Misiune metodistă la care HBG a lăsat-o pe Ruthie când s-a îndreptat spre Insulele Canare
- Newaka Centru de misiune important, înființat de misionarii care l-au precedat pe HBG în Liberia
- Nynabo - Centru teritorial de misiune; loc de depozitare al Union Trading Company
- Rhodilly - Satul izolat al regelui Tho din mijlocul populației Pahn
- Sinoe - Oraș pe coasta Atlanticului la aproximativ 106.900 kilometri NE de Capul Palmas, pe râul Sinoe
- Tuplutown - 24.135 kilometri de la țărm, în sus, pe râul Sinoe; ultimul loc în care HBG a lucrat în 1923

Munți și râuri

Înainte să te ucid și să te mănânc / 3

Muntele Geta – Munte în teritoriul Pahn pe care HBG l-a văzut într-o vedenie înainte de a

pleca din USA

Râul Sinoe - Un râu la aproximativ 160.900 kilometri de Capul Palmas

Râul Sorrika – Râu ce curgea între Newaka și Gropaka

Grupuri tribale

Barroba - Tribul din zona Gropaka

Kru - Trib de coastă

Pahn - Trib canibal din zona Rhodilly

4 / *Înainte să te ucid și să te mănânc*

— | | —

Înainte să te ucid și să te mănânc / 5

— | | —

6 / *Înainte să te ucid și să te mănânc*

— | | —

Înainte să te ucid și să te mănânc / 7

— | | —

8 / *Înainte să te ucid și să te mănânc*

— | | —

Înainte să te ucid și să te mănânc / 9

— | | —

CUVÂNT ÎNAINTE

Puțini americani, din orice eră, au cunoscut Africa, așa cum a cunoscut acest continent, Henry B. Garlock. El a fost unul din ultimii misionari care a intrat și a supraviețuit doar prin puterea Duhului. Ceea ce a experimentat el în Africa, ar putea constitui un nou capitol al Faptelor Apostolilor. Experiențele avute par de domeniul legendei.

H.B. și soția sa, Ruth, și-au investit viețile în Africa. Ei s-au avântat în junglă înainte ca acolo să fie drumuri, aerodromuri, comunicații radio sau telefonice sau protecție militară. Au trăit în case aborigene, s-au luptat cu malaria și i-au văzut pe alții dărâmați înainte de a fi pornit la drum. S-au confruntat cu puterea brută a nelegiurii, cu războiul intertribal, canibalismul, incantațiile iadului și cu negura și disperarea de secole ale superstiției.

Dar, victoriile repetate pe care Dumnezeu li le-a pus la dispoziție, au făcut ca efortul să merite. Ceea ce familia Garlock a învățat pe o cale mai grea, a fost dat mai departe la cei ce i-au urmat, în Africa, într-un număr tot mai mare. Nenumărați misionari au putut spune: „Mama și tata Garlock mi-au atins viața. Sfatul lui Garlock și interesul său față de mine m-au ajutat să nu fac greșeli. El m-a introdus cu adevărat în Africa.”

Un om ca Garlock nu se va mulțumi niciodată să facă doar munca zilnică, obișnuită. El nu a fost un angajat sau un instituționalist. În sufletul lui era neîmficat – lucru care face ca un misionar să fie măreț cu adevărat. Răspunsul lui la chemarea lui Dumnezeu l-a scos din zona confortabilă, obișnuită și l-a dus pe cărările de unde nu mai exista cale de retragere. S-a aflat deseori în situația în care Dumnezeu trebuia să Se descopere cu autoritate, altfel el n-ar mai fi ieșit viu din circumstanța respectivă.

Din fericire, deosebitul meu prieten avea simțul înnăscut al umorului, simț ce a fost folosit de Dumnezeu în viața și lucrarea

12 / *Înainte să te ucid și să te mănânc*

sa. Veți chicoti pe măsură ce vă veți întâlni cu personajele reale și când veți experimenta, prin ochii unui om plin de pacea lui Dumnezeu și de iubirea constantă pentru Africa, situații înspăimântătoare.

Veți fi mândri de faptul că Dumnezeu a avut oameni precum acest autor. Este o simplă narațiune, pentru că H.B. Garlock a fost un simplu om. Ceea ce a făcut pentru Dumnezeu și Evanghelie, a făcut considerând că aceasta este datoria lui să facă.

Sunt convins că această carte va fi o chemare pentru alții, pe măsură ce o vor citi, iar investiția lui H.B. Garlock în sufletele lor va fi înmulțită. Eu știu că mie mi-a influențat viața.

C.M. Ward
Vorbitor la programul radio *Revivaltime* pentru
Assemblies of God, 1953-1978

INTRODUCERE

Prima mea întâlnire cu H.B. și Ruth Garlock a avut loc în aprilie 1964, în Springfield, Missouri, la scurt timp după ce mă logodisem cu fiul lor, John. Veniseră să participe la o conferință internațională pentru lucrătorii creștini, iar John era nerăbdător să-i întâlnesc. Știam că părinții lui slujiseră ca misionari pe termen lung în diferite părți ale Africii, dar, la acea dată, nu aveam nici cea mai vagă idee despre cât de remarcabile fuseseră experiențele lor.

Imediat m-au făcut să mă simt în largul meu și bine venită în familie. Pentru mine, să mă căsătoresc cu John a fost o adevărată provocare, deoarece acest lucru însemna să-mi asum responsabilitatea pentru cele două fiice ale lui, pe atunci de opt, respectiv treisprezece ani. Mama lor murise subit, cu un an înainte, după o boală scurtă, iar John, Linda și Melody se mutaseră în Springfield, unde lucram la Colegiul Biblic Central (Central Bible College). La scurt timp după nunta noastră, care a avut loc vara următoare, bătrânii Garlock ne-au primit, pe noi patru, cu căldură în căminul lor din Bakersfield, California, atunci când le-am făcut o vizită cu scopul de a ne cunoaște mai bine.

De-a lungul anilor, relația mea cu mama Garlock a devenit una deosebit de apropiată. De multe ori, oamenii comentau despre ironia faptului că numele noastre erau atât de similare. Numele ei era Ruth; își numise atât fiica africană, cât și pe fiica ei naturală, Ruth; acum se dovedise faptul că mireasa fiului ei era Ruthanne! În nenumărate situații, dar mai ales în ce privește misiunea și lucrarea full-time, ea mi-a fost ca un mentor. Dragostea ei pentru Cuvântul lui Dumnezeu și credința sa puternică n-au încetat vreodată să mă încurajeze și să mă inspire, iar acum prețuiesc multele carnețele pe care le-am umplut cu predicile și lecțiile ei biblice.

Atât mama, cât și tata Garlock erau depozite vii ale înțelepciunii africane și ale întâmplărilor uimitoare, ale experiențelor avute în Africa și în alte locuri îndepărtate unde i-a dus lucrarea. Dar, întotdeauna, accentul era pus pe mulțumirea adusă lui Dumnezeu pentru credințioșia Sa în a-i scoate cu bine, chiar din situațiile cele mai imposibile.

În 1973, John și cu mine ne-am mutat în Dallas, Texas, unde el a fost numit director al Institutului Cristos Pentru Națiuni (Christ For The Nations Institute), iar părinții săi au venit acolo să ne viziteze. Când co-fondatorul Institutului CPN, Freda Lindsay, a auzit că întâmplările lor nu fuseseră publicate într-o carte, a insistat ca Institutul Cristos Pentru Națiuni să facă acest lucru. Datorită faptului că eu eram parte a staff-ului editorial în acea perioadă, am primit sarcina să realizez un manuscris din materialul neprelucrat, luat din jurnalele familiei Garlock, articole din diferite reviste și mesajele înregistrate. Prima ediție a cărții *Înainte de a te ucide și de a te mânca* a fost publicată de CPN în noiembrie 1974.

Acum, după douăzeci și opt de ani, am oportunitatea de a reedita acest material neafectat de timp și de a-l îmbogăți prin adăugarea câtorva citate și povestiri adiționale – în special întâmplări din experiențele unice ale lui Ruth. Mă simt din nou umilă și uimită să văd modul în care Dumnezeu i-a protejat și le-a purtat de grijă celor doi tineri zeloși care au urmat chemarea lui Dumnezeu, mergând în Africa. Mama Garlock obișnuia să spună: „Noi nu simțeam că făceam ceva remarcabil – noi făceam doar ceea ce simțeam că dorea Dumnezeu să facem, iar El a binecuvântat acest lucru.”

Cu toate că era înaintată în vârstă și se lupta cu probleme de sănătate, mama Garlock nu și-a pierdut niciodată spiritul misionar. Era văduvă de optzeci și nouă de ani, când a auzit că urma să conduc o echipă de voluntari într-o călătorie misionară la un orfelinat din Haiti. „Ia-mă, te rog, cu tine”, a zis ea. „Vreau să fiu misionară încă o dată.” În acea călătorie, ne-am simțit foarte bine ca și colege de cameră, iar ea a fost o sursă de inspirație pentru toți cei din grup. Sarcina ei era doar de a sta, în fiecare zi, într-un balansoar mare, în camera de joacă a

orfelinatului și de a strânge în brațe și legăna zeci de bebeluși, copilași ce abia se puteau târî pe picioare și pe cei ce erau de vârsta grădiniței și să se roage pentru fiecare dintre ei.

Tata Garlock a fost un vorbitor favorit în inspirarea oamenilor de a prinde viziunea misiunilor mondiale și de a-și dedica viețile ducerii Evangheliei creștine până la marginile pământului. Un număr nesfârșit de misionari a plecat pe câmpul de misiune datorită influenței exercitate de el. Alții, atunci când erau descurajați, au fost încurajați de exemplul său pentru a rămâne credincioși chemării lor. Lui îi plăcea foarte mult să încheie mesajul misionar cu un citat din George P. Howard – cuvinte ce însumează esența motivației lor:

“Noi avem o umanitate care e prea prețioasă în ochii lui Dumnezeu pentru a o neglija; cunoaștem un remediu pentru necazul lumii care e prea minunat pentru a-l păstra pentru noi; avem un Cristos care este prea glorios pentru a-L ascunde; avem o aventură care este prea palpitantă pentru a o rata.”

Toți cei ce au ajuns să-i cunoască pe Henry și Ruth Garlock au înțeles curând că aceștia au îmbrățișat aventura lucrării de misionar în Africa. Nu s-au dat înapoi de la nimic, ci, mai degrabă, au fost mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu le-a dat privilegiul de a-L sluji așa cum au făcut-o ei. Când vei citi aceste pagini, fie ca povestea credinței lor să te încurajeze să te încrezi pe deplin în Dumnezeu, în ascultare de călăuzirea pe care o are pentru viața ta.

Ruthanne Garlock
Noiembrie 2002

RĂSPUNZÂND CHEMĂRII

După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după el, pentru că îi cunosc glasul.

IOAN 10:4

În condiții normale, aș fi fost încântat să primesc o scrisoare de acasă, în acea după amiază, când au fost strigați cei ce primeau vreo scrisoare. Dar inima mi-a fost sfâșiată în timp ce citeam mesajul mamei. În sfârșit, după ani de rugăciuni și speranțe, visul meu de a mă înscrie la școala biblică Beula Heights, pentru a mă pregăti pentru lucrare, se împlinise. Și acum, după doar două săptămâni de studii în North Bergen, New Jersey, venea rugămintea disperată: „Henry, te rog, vino acasă.”

Din cauză că eu eram cel mai mare băiat din cei doisprezece copii născuți într-o fermă din apropiere de New Haven, Connecticut, tatăl mă lua de la școală din când în când, pentru a-l ajuta la munca necesară hrănirii unei familii atât de mari. Pe la vârsta de cincisprezece ani a trebuit să renunț la școală definitiv. Mi-am ajutat tatăl la ferma noastră, dar am lucrat și pe la alți vecini pentru a aduce în casă ceva venit. În sfârșit, la vârsta de douăzeci și unu de ani, am plecat de acasă pentru a studia la școala biblică.

Încet, am recitat scrisoarea. Tata și câțiva din ceilalți copii erau bolnavi de gripă; nici unul din cei rămași acasă nu putea munci. Mă voi duce acasă să ajut doar până ce tata se va putea întoarce la muncă? Slujba pe care o avusesem înainte era încă disponibilă. „Oricum, roagă-te pentru asta”, scria mama în încheiere.

Cu inima grea, m-am rugat în timpul nopții, luptându-mă să iau decizia corectă. În timp ce căutam fața lui Dumnezeu, oră după oră, mi-au venit în minte evenimentele recente din viața mea.

De-a lungul anilor, mama, frații, surorile mele și cu mine am știut cum era să flămânzești, pentru că tata cheltuia uneori fiecare cent câștigat pentru lichior. Dependenta lui și caracterul său violent ne-au provocat tuturora, multă durere. Pe de altă parte, mama experimentase o întâlnire genuină cu Domnul, iar evlavia sa a influențat în mare măsură viețile tuturor copiilor săi. Ne-a dus la o biserică metodistă, unde, la vârsta de unsprezece ani, am mers la altar și l-am acceptat pe Cristos ca Mântuitor.

Când aveam șaisprezece ani, am auzit că Maria Woodworth-ETter, o binecunoscută evanghelistă pe vremea aceea, conducea întâlnirile de trezire spirituală dintr-o anumită zonă. Mama a cumpărat un bilet spre Long Hill, Connecticut și i l-a dat tatălui meu. „Vreau să mergi la acea întâlnire și să rămâi acolo până face Dumnezeu ceva pentru tine”, i-a spus ea. „Să nu vii acasă până nu ești schimbat.” El a făcut după cum i-a cerut ea.

Câteva zile mai târziu, în timp ce lucram afară, l-am auzit cântând în timp ce urca pe cărăruia ce ducea spre casă. Primul meu gând a fost: *se pare că tata s-a îmbătat din nou*. Dar el nu era beat deloc – cânta un imn al Evangheliei și îl lăuda pe Dumnezeu. Ne-a adunat, pe mama și pe toți copiii în jurul lui, în sufragerie și ne-a spus că fusese mântuit, vindecat, eliberat de dependențele lui și umplut cu Duhul Sfânt. Edmund Garlock nu a mai fost niciodată la fel după acea zi. Schimbarea în obiceiurile și comportamentul său în lunile ce au urmat, au dovedit convertirea sa ca fiind reală.

Mâna lui Dumnezeu în viața mea

Când am văzut transformarea miraculoasă din viața tatălui meu, ea m-a inspirat să-mi rededic Domnului propria-mi viață și am început să postesc și să mă rog, cerând să fiu umplut cu Duhul Sfânt. În ziua de Crăciun a anului 1913, am experimentat cu putere botezul cu Duhul Sfânt, botez similar cu cel descris în Faptele 2:4 din ziua Cincizecimii. Din acel moment, întreaga mea viață s-a schimbat.

Cu toate că eram conștient de lipsa mea de educație, am sperat ca Domnul să mă folosească, cumva, în slujba Sa. Marea mea dorință era aceea de a intra la Școala Biblică, dar ea părea să fie un vis imposibil de realizat. În 1917 am vizitat Beulah Bible School, iar mai târziu, în același an, sora mea Blanche s-a înscris acolo. Dar se părea că părinții mei nu se puteau descurca fără ajutorul meu și de vreme ce eu eram cel mai mare dintre băieți, am simțit că era responsabilitatea mea să-mi ajut familia.

Până în toamna lui 1918, Statele Unite intraseră în primul război mondial. Aveam douăzeci și unu de ani și eram apt pentru înrolare în categoria A-1. În timp ce așteptam în fiecare zi să fiu chemat la armată, m-am îmbolnăvit foarte rău de gripă, în valul de epidemie ce mătura țara. Cei mai mulți din tinerii care nu se înrolaseră în serviciul militar, au fost loviți de boală; în decurs de câteva săptămâni au murit mulți dintre ei. În timp ce starea mea se înrăutățea tot mai mult, familia mea s-a temut că voi fi o altă victimă a epidemiei – numărul celor uciși de gripă l-a întrecut pe cel al celor uciși în timpul războiului. În timp ce zăceam inconștient în pat, singurul refugiu al părinților mei era rugăciunea. Iată în continuare ce a înregistrat tata despre boala mea:

Ne-am rugat, dar starea lui Henry se înrăutățea în fiecare zi, până ce, într-o dimineață, a avut hemoragie internă. Am înțeles că dacă Dumnezeu nu intervenea, el va muri. Nu știam ce să fac și mă întrebam dacă ar trebui să chem un doctor. Am luat Biblia și am întrebat-o pe soția mea de unde să citesc. „De unde s-a deschis”, a replicat ea. Am citit despre regele Asa, în 2 Cronici 16:12b-13a: „Chiar în timpul boalei lui, n-a căutat pe Domnul, ci a întrebat pe doftori. Asa a adormit cu părinții săi...”

„Dacă apelăm acum la doctor, Henry va adormi cu părinții săi”, a spus Jessie. Așa că nu am chemat doctorul – ne-am hotărât să ne încredem doar în Dumnezeu.

Pe la apus, am mers în dormitorul în care zăcea Henry și am văzut că nu respira. M-am înfricoșat, dar Dumnezeu mi-a dat putere să mustru moartea în Numele lui Isus. La început n-au fost rezultate vizibile; el tot nu respira. Am vorbit din nou, fără rezultate vizibile. A treia oară, când am mustrat moartea, el și-a deschis ochii și ne-a văzut stând la piciorul patului.

„Da, Doamne, voi merge...”

În timp ce mă luptam în rugăciune, în camera mea de internat și plângeam din cauza scrisorii de la mama, am re trăit acea experiență nemaipomenită. Mi-am amintit cum am simțit că-mi păraseam trupul întins pe patul din dormitorul casei. În timp ce păraseam casa și traversam spațiul diagonal, în sus, am văzut o scară de aur și pe Isus stând în vârful ei. Toată durerea și suferința dispăruseră – mă simțeam ușor ca o pană. În acel moment eram sigur că voi fi cu Domnul. Cât timp a fost duhul meu în afara trupului, sau cât de departe am călătorit în spațiu, nu știu.

Dar, dintr-o dată, parcă o mână s-a așezat peste mine și am auzit vocea Domnului strigându-mă pe nume: „Henry, du-te înapoi!”, a spus vocea. „Am să-ți dau ceva de făcut. Dacă vii acum, vei veni cu mâna goală. Vreau să mergi la Școala Biblică Beulah Heights ca să te pregătești pentru munca misionară.”

La început am ezitat, deși eram plin de pace, fericit și eliberat de orice suferință. Dar am auzit din nou vocea Domnului spunând clar: „Du-te înapoi! Dacă vii acum, nu vei avea snopi pe care să-i așezi la picioarele Mele. Trebuie să lași totul și să Mă urmezi. Vreau să predici Evanghelia.”

Îndată ce am spus: ”Da, Doamne, voi merge”, am coborât imediat pe drumul pe care venisem, până jos, în casă și în dormitorul în care mi-am văzut trupul zăcând în pat. Când mi-am deschis ochii, i-am văzut pe tata și pe mama stând la piciorul patului, mustrând moartea și pe diavol. Mare a fost bucuria în casa noastră când au

înțeles că rugăciunile lor fuseseră ascultate.

Cu toate că eram slăbit și foarte fragil, vindecarea mea a fost atât de deplină, încât trei zile mai târziu am putut pleca de acasă pentru a merge la școala biblică. Mi-a fost frică să mai amân. Cuvintele apostolului Pavel: „Vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia!” (Pavel: 1 Cor. 9:16), deveniseră parte vitală a vieții mele.

Doar la câteva zile după ce mă înscriisesem la Beulah Heights a fost semnat armistițiul în data de 11 Noiembrie 1918, punând astfel capăt războiului. Astfel că nu a mai fost necesar ca guvernul să înroleze mai mulți tineri în armată.

Fără drum de întoarcere

Dragii mei părinți îmi purtaseră de grijă și se rugaseră pentru mine în timpul bolii mele. De fapt, tata, despre a cărui boală îmi scria acum mama, luase fără îndoială, gripa de la mine. Cum puteam fi atât de nerecunoscător și să refuz cererea ei? În timp ce-mi curgeau lacrimile, am deschis Biblia și L-am rugat pe Dumnezeu să-mi vorbească din Cuvântul Său. Imediat, ochii mi-au căzut pe versetul din Luca 9:62: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”

Am zis: „Cu siguranță, Doamne, acest verset nu mi se aplică. Este mai degrabă o coincidență faptul că am deschis la acest verset din Biblie. Te rog, dă-mi un alt verset care să mă călăuzească în decizia pe care ar trebui s-o iau.”

Am deschis Biblia pentru a doua oară, iar Matei 10:37 mi-a stat înaintea parcă cu litere negre, îngroșate: „Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.”

Știam că Dumnezeu mă ridicase din patul de moarte și că m-a chemat să las totul și să-L urmez. Dar părinții mei, pe care îi iubeam mult, aveau o nevoie urgentă. În ce mă privește, să refuz să plec

acasă, acum, pentru a-i ajuta, era ceva de neiertat. Pe de altă parte, dacă aș fi murit, ei ar fi trebuit să se descurce fără ajutorul meu. De fapt, timp de doi ani de zile îmi amânasem plecarea la Școala Biblică din cauză că se părea că ai mei nu se puteau descurca fără mine. Acum eram pus față în față cu această problemă cum nu se mai întâmplase înainte.

Am continuat să-L caut pe Dumnezeu dimineața devreme. Când a fost timpul de capelă, am coborât și L-am rugat pe Domnul să-mi mai dea încă un semn înainte de a lua decizia finală. După cântecul de început al întâlnirii, vorbitorul din acea dimineață a anunțat textul și a citit din Luca 9:62: „Oricine pune mâna pe plug, și se uită înapoi, nu este destoinic pentru Împărăția lui Dumnezeu.”

Fără să mai aștept să-i ascult mesajul, m-am întors imediat în camera mea și i-am scris o scrisoare mamei. A fost cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o vreodată.

I-am spus că îmi iubeam familia mai mult decât însăși viața, dar știam că Dumnezeu mă chemase și nu îndrăzneau să dau înapoi. I-am spus versetele pe care Dumnezeu mi le dăduse în timpul nopții și i-am spus cum au fost confirmate la timpul de capelă din dimineața aceea. Am asigurat-o că mă rugam ca Dumnezeu să-L vindece pe tata ca să se poată întoarce la muncă, sau ca să primească ajutor din alte surse. Am pus la poștă scrisoarea simțind o mare ușurare și rugându-mă ca Dumnezeu să satisfacă nevoia lor.

În scurt timp, am primit de acasă o altă scrisoare. Mama începea prin a-și cere scuze pentru scrisoarea anterioară pe care o scrisese. A continuat spunând că era mândră de fiul ei care a decis să-L urmeze pe Dumnezeu și că nu ar dori, pentru nimic în lume, să mă întorc acasă. Dumnezeu îl vindecase complet pe tata și el avea o slujbă mai bună decât cea pe care o avusese înainte. Fratele meu mai mic lucra acum și el și aducea ceva venit. Am simțit că era ajutorul lui Dumnezeu și binecuvântarea dată ca răspuns la ascultarea mea.

Cu un an în urmă, în timp ce lucram ceva în plus la ferma unui vecin, am reușit să contribui la cheltuielile surorii mele Blanche, atunci când ea s-a înscris, înaintea mea, la Beulah Heights. Eram, acum, amândoi împinși într-o viață de credință totală. Uneori nevoile noastre erau rezolvate în mod supranatural; uneori mi-am

luat slujbe temporare sau cu jumătate de normă pentru a câștiga banii de care aveam nevoie. Un timp am aruncat cu lopata, câteva ore pe zi, cărbunii de la o moară. Într-o altă perioadă am lucrat la o mașină într-o fabrică. Cu toate că din când în când a trebuit să ne descurcăm fără anumite lucruri, Domnul ne-a satisfăcut, cu credincioșie, nevoile de bază. Când am absolvit în 1920, toate obligațiile financiare fuseseră acoperite.

Chemarea în Africa

Blanche a primit chemarea în lucrarea misionară înainte de a o primi eu pe a mea. Într-o zi, la o întâlnire de rugăciune pentru misionari, în timp ce a simțit o povară grea pentru păgâni, a văzut cuvântul „AFRICA” scris cu litere de foc. Și eu simțeam, de asemenea, o povară specială și dragoste pentru oamenii din Africa, dar speram, că dacă Blanche era chemată acolo, poate că Dumnezeu mă cheamă pe alt teren misionar din străinătate. Totuși, Africa a ajuns să fie și propria mea chemare și pasiune.

În 26 martie 1919, în timp ce mă rugam la Școala Biblică, am avut o vedenie care este descrisă în capitolul opt al acestei cărți. Efectul ei a fost acela de a mă convinge, dincolo de orice îndoială, de faptul că Dumnezeu dorea să merg ca misionar, undeva, pe continentul african; doar că nu știam unde.

La scurt timp după ce am avut acea vedenie, l-am ascultat pe William Johnson, unul din primii misionari pentecostali care au mers în Liberia în 1908, pe când se adresa studenților de la Beulah Heights. El a vorbit de multele triburi din interiorul continentului ce nu fuseseră evanghelizate și a făcut apel la bărbații tineri, puternici, care ar putea să facă poteci și să suporte greutățile unei țări străbătute de malarie – pe atunci cunoscută ca „mormântul omului alb”. După ce Domnul mă vindecase în mod miraculos de gripă, eu l-am rugat să mă lase să plec pe un câmp misionar greu – un câmp unde nimeni altcineva nu ar dori să meargă – așa că inima

mea a răspuns acestei provocări. Și Blanche a simțit că Liberia era locul în care dorea Dumnezeu ca ea să meargă.

În al doilea an la Beulah Heights, Alfred Trotter s-a înscris ca student și a devenit prietenul meu apropiat. Îmi era ca un frate mai mic. Sora lui Alfred, Ruth – profesoară în Newark, New Jersey – venea deseori să-l viziteze. Nu numai că am întâlnit-o, dar îmi plăceau și bunătățile coapte în casă pe care le aducea fratelui ei.

Se părea că Alfred nu se putea opri să nu vorbească despre minunata lui soră și nu după mult timp am ajuns să fiu pe deplin de acord cu evaluarea sa. Ea era atractivă, inteligentă, plină de viață, organizată și – mai important decât toate – pe deplin dedicată Domnului. Era liderul grupului de tineret din biserica ei din Newark, biserică al cărei pastor era E.S. Williams (care a devenit ulterior Superintendentul general al lui Assemblies of God).

Am fost uimit să descopăr că această tânără nemaipomenită simțea și ea o chemare pentru Liberia, dar nici unul din noi, la acel moment, nu am dat prioritate romantismului. Mă dusesem la Școala Biblică cu un scop – acela de a mă pregăti pentru a împlini chemarea făcută de Dumnezeu. Acum trebuia să urmez acea chemare. Dar am invitat-o pe Ruth acasă pentru a-mi întâlni familia și am păstrat legătura.

Pășind prin credință

După ce am absolvit cursurile de la Beulah Heights, Blanche și cu mine am mers acasă în Connecticut pentru o scurtă vizită. Tata s-a gândit că poate doresc să lucrez la fermă măcar pe timpul verii pentru a strânge împreună ceva bani. Dar am luat în serios versetul din Romani 11:29: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.” Credeam că aceasta însemna că trebuie să-mi împlinesc chemarea și să plec în Africa cât de curând posibil, în timp ce mă voi încrede că Dumnezeu va satisface nevoile mele. Am fost de acord să rămân și să lucrez la fermă pentru o săptămână, muncă

pentru care am fost plătit cu cincisprezece dolari. Din câte știu eu, aceștia au fost ultimii bani pe care i-am mai primit vreodată dintr-o muncă seculară.

Blanche și cu mine am fost invitați de un fost student de la Beulah Heights să conducem câteva întâlniri în Dolington, New Jersey. Oamenii nu aveau deloc bani pentru a plăti chiria de un dolar pe noapte pentru sală, dar noi ne-am simțit călăuziți să acceptăm oricum provocarea. Toată ziua mergeam prin oraș invitând oamenii să vină la întâlniri. Noaptea, eu predicam în felul meu mai slab, iar Blanche cânta. Noapte după noapte, atunci când făceam invitația, oamenii veneau în față pentru a fi mântuiți – inclusiv membrii din consiliul orășenesc care ne închiriaseră clădirea. La final, ei ne-au dat înapoi banii pe care Blanche și cu mine îi dădusem pentru chirie și în plus, ne-au făcut și o colectă! A fost modul în care Dumnezeu ne-a arătat că El putea să se îngrijească de nevoile noastre.

Apoi, niște prieteni din Philadelphia ne-au invitat să predicăm la o misiune din oraș, ceea ce am și făcut. Apoi am participat la tabere din Media și Export, Pennsylvania. Am împărtășit despre viziunea și povara pe care o aveam pentru Liberia și am primit multe încurajări, dar aproape nici un sprijin financiar. Apoi, Blanche a acceptat invitația de a vizita un prieten în Ohio, în timp ce eu am mers să conduc întâlnirile din statul New York pentru prietenul meu Frank Finkenbinder. (Mai târziu el a devenit misionar de carieră în America latină și părintele binecunoscut al lui „Hermano Pablo” Finkenbinder al radioului și televiziunii.)

L-am lăsat pe Frank în Elmira, New York și am urcat în trenul spre orașul New York, unde trebuia să mă reîntâlnesc cu Blanche. Dar Dumnezeu avea alte planuri. La scurt timp după ce mi-am început călătoria, atunci când trenul a oprit în stație, m-am uitat în sus și am văzut scris Owego, New York. Dintr-o dată, am devenit conștient de o voce interioară care spunea: „Dă-te jos din tren!”

Mă gândeam că e o idee nesăbuită...că plătisem biletul până în New York...că nu cunoșteam nici un suflet în Owego...că, de fapt, nu mai aveam nici un ban. Nu a contat ce gândeam. Vocea interioară a Duhului Sfânt era puternică și clară. Deci, chiar în momentul în care impiegatul a strigat „În vagoane” și a ridicat

scărița de pe peron, mi-am înșfăcat geamantanul de carton în care îmi țineam gulerul și șosetele de rezervă și am coborât din tren.

Ce să fac acum? M-am dus pe peron și am văzut un afiș ce făcea reclamă la o întâlnire pentecostală ce se ținea într-un cort! Un bărbat cu doi cai punea încărcătura pe care tocmai o descărcase din tren, în căruța sa. Când l-am întrebat dacă știa unde s-a ținut întâlnirea din cort, el a zis: „Da” și că în curând va pleca în direcția aceea și că m-ar putea duce și pe mine. Am acceptat oferta sa amabilă și am ajuns repede acolo.

Era un adevărat oraș de corturi. Când m-am apropiat de cortul cel mare unde se țineau întâlnirile, un bărbat mai în vârstă, cu părul alb, s-a apropiat de mine. „Ești predicator?” m-a întrebat el.

„Păi, eu...da...asta e, eu sunt misionar în Africa!” am izbucnit eu. I-am spus cum m-a impulsionat Domnul să cobor din tren în stația Owego, iar când am văzut afișul despre întâlnirea din cort, am fost sigur că acesta era locul în care trebuia să vin.

„Slavă Domnului, El a răspuns rugăciunilor noastre!”, a răspuns omul. „Evanghelistul nostru și-a pierdut vocea și noi ne-am rugat ca Dumnezeu să ne trimită un predicator. Vrei să ne predici deseară?”

Era o sarcină formidabilă pentru un proaspăt absolvent de școală biblică, dar în situația aceasta mi-a fost frică să spun nu. S-a dovedit că invitația mi-a fost făcută de fratele F.S. Perkins, președintele Asociației Pentecostale Holiness din New York și Pennsylvania.

Mi-am petrecut restul zilei în rugăciune, iar noaptea m-am ridicat să predic. Cortul cel mare era plin și se părea că erau tot atâția oameni afară câți erau și înăuntru. După un foarte scurt mesaj (în care mi s-a părut că am acoperit cea mai mare parte a Bibliei), am făcut o invitație să se vină în față, iar culoarele s-au umplut de oamenii care au venit pentru a îngenunchea. Nu știu câți au primit mântuirea în acea noapte și nici câți au fost vindecați și umpluți cu Duhul Sfânt. Tot ceea ce știu e că eu eram speriat de moarte.

După serviciul divin, liderii taberei m-au rugat să predic din nou seara următoare și eu am consimțit. Am stat acolo câteva zile – rugându-mă ziua și predicând noaptea. Și în fiecare noapte altarul era plin de căutători. Dar, curând am înțeles de ce evanghelistul programat își pierduse vocea. Tabăra era chiar lângă calea ferată principală (o locație pentecostală tipică acelor zile) și la fiecare

câteva minute, trecea câte o locomotivă monstru cu aburi ce trăgea un marfar spre Buffalo. Fără un sistem de amplificare și cu toată competiția aceasta zgomotoasă, am fost și eu, după câteva zile, redus la șoapte. De aceea, m-am pregătit să pornesc la drum.

Dar până în acest moment, acestor oameni dragi li se părea că mă cunosc bine și au început să arate un mare interes față de planurile mele de a pleca în Africa. Nu numai că mi-au făcut o generoasă colectă de dragoste, dar mi-au spus și că aveau în bancă un fond de cinci sute de dolari pentru misiune și că așteptau ca Dumnezeu să trimită persoana potrivită pentru a-i primi. Ca rezultat al întâlnirii din Owego, Asociația Penticostală Holiness a decis să ne spijine financiar pe Blanche și pe mine în primul semestru de slujire misionară în Africa. Mai târziu, după ce fiecare dintre noi ne-am căsătorit, au mărit suma oferită. Cât de mulțumit eram că ascultasem sfatul acelei voci interioare de a coborî din tren!

Pe lângă ajutorul oferit de penticostalii holiness, am primit și girul Consiliului Districtului din Est al lui Assemblies of God. Douăzeci și cinci de ani mai târziu am avut ocazia să citesc aceste remarci făcute de E.S. Williams când m-a recomandat Departamentului de Misiune Străină: „Fratele este tânăr, dar plin de zel și cred că va deveni un bun misionar.” Assemblies of God au răspuns cererii noastre de misiune în toamna lui 1920.

Cam atât s-a întâmplat de la graduarea școlii biblice din acea primăvară! Am întâlnit mulți misionari și candidați la misiune. Am stabilit legături cu câțiva oameni care au promis că se vor ruga pentru noi și ne vor oferi un ajutor financiar. L-am văzut pe Dumnezeu dându-ne banii pentru bilete și pentru nevoile de bază avute pentru a merge pe câmpul misionar.

Lăsând totul în urmă

Cel mai important lucru pentru mine a fost să mă logodesc cu Ruth Trotter. Când a sosit timpul ca Blanche și cu mine să ne îmbarcăm,

ea a rămas pe debarcaderul din New York pentru a ne vedea plecând. Normal, ne era greu, lui Ruth și mie, să ne despărțim. Dar doream să se facă voia lui Dumnezeu în viețile noastre mai mult decât orice altceva în lumea aceasta și amândoi credeam că pe primul loc ar trebui să fie chemarea lui Dumnezeu. Eu voi merge în Liberia și voi pregăti un loc unde să locuim. Ea mi se va alătura imediat ce va încheia contractul pentru anul școlar în curs.

Parcă o văd cum, printre lacrimi, fluturam mâinile în timp ce vasul se îndepărta încet de debarcader, plutind pe râul Hudson. Date fiind pericolele și condițiile incerte ale muncii de misionar din acele zile, ne întrebam dacă ne vom mai întâlni vreodată. Nu mă gândisem deloc la strângerea sumei necesare biletului de întoarcere. Eram pe deplin concentrat asupra sosirii în Liberia și ocupării locului slujirii mele de acolo.

Mama și tata veniseră și ei la New York pentru a ne vedea la plecare. Renunțau, într-o singură zi, la doi copii pentru câmpul de misiune, dar erau bucuroși s-o facă. De multe ori, în timpul testelor severe din Africa, am simțit că rugăciunile lor ne susțineau. Și așa s-a întâmplat că prin harul lui Dumnezeu și cu ajutorul multor prieteni amabili, am ieșit din portul New York în data de 23 octombrie 1920 la bordul vasului S.S. *Carmania* deținut de compania Cunrad Steamship, cu destinația Liverpool, Anglia, de unde trebuia să luăm un vapor pentru Africa.

Călătoria a durat zece zile. Una din bucuriile lui Blanche și ale mele era să ne întâlnim zilnic la rugăciune și părășie în cabina unui alt pasager, Paul Rader, președintele Alianței Misionare Creștine, un bine cunoscut evanghelist în acea vreme. Am corespondat cu familia Rader o bucată de vreme deoarece ei vizitaseră centre de misiune în multe părți ale lumii.

Părinții și prietenii ne-au dat câteva plicuri datate pentru a fi deschise în timpul croazierei în anumite zile specifice. După cinci zile mi-am sărbătorit cei douăzeci și trei de ani, iar un plic de la mama conținea o poezie pe care o scrisese pentru această ocazie. În ziua aceea mi s-a părut că era cea mai frumoasă poezie pe care o citisem vreodată:

Felicitări de ziua de naștere a lui Henry

Dumnezeu să-mi binecuvânteze băiatul în această dimineață
O fericită, strălucitoare zi de naștere
În timp ce pe ocean el navighează
Plecând de acasă atât de departe.

Cu toate că ești departe de casă și de cei dragi
Rugăciunile noastre sunt totuși cu tine;
Ne încredem în cerescul nostru Tată
De orice rău să te păzească.

Această zi ne-aduce aminte
De cea atât de-ndepărtată
Când tu, un bebeluș micuț
Ai pornit pe marea vieții de tristeți.

Frigul și zăpada iernilor
Și veri la număr douăzeci și trei
Au trecut de când în dimineața strălucită
Tu mi-ai fost dăruit.

În toate zilele copilăriei
Și fericirii ani ai adolescenței,
Ai fost o mângâiere pentru mama ta
În multele încercări și lacrimi.

Iar acum, pe ocean,
Te apropii de malul Angliei
Și în curând vei naviga
Spre ușa deschisă a Africii.

Spre tărâmul Liberiei
În „mormântul omului alb”
Spre țara unde Isus te cheamă,
Suflete prețioase spre a salva.

30 / *Înainte să te ucid și să te mănânc*

Dar El înaintea ta va merge,
Cu tine e Duhul Său cel Sfânt.
„Iată, că Sunt cu tine totdeauna” –
El Își va ține promisiunea Sa.

– Jessie Garlock (1876-1970)